Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 341 van 1 september 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat P. DE WOLF**
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2025 tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 mei 2026.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"*1. De verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn van Gaza, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 25 juli 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 22 december 2024 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. Ze werd erkend als vluchteling op 14 februari 2024. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 13 februari 2027. Haar Grieks paspoort is geldig tot en met 21 maart 2029 (zie "Cedoca, aanvraag derde landen" in het administratief dossier).*

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (geviseerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.
Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigden van internationale bescherming in

Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Op de DVZ brengt de verzoekende partij naar voor dat ze astma, psychologische problemen en concentratieproblemen heeft (verklaring dvz, vraag 29 en bijkomende vragen m-status Griekenland). In haar medische documenten kan ook worden gelezen dat ze hepatitis b heeft maar een goed immuniteit. In deze documenten kan echter niet worden gelezen dat ze omwille van deze medische aandoening niet in staat is haar rechten te doen gelden en zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien, waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Wat betreft haar psychologische en concentratieproblemen brengt ze geen documenten bij waaruit kan blijken dat ze te kampen heeft met enige psychologische of mentale aandoening waardoor ze niet in staat is om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met haar grondrechten. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 22 december 2024 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. Ze werd erkend als vluchteling op 14 februari 2024. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 13 februari 2027. Haar Grieks paspoort is geldig tot en met 21 maart 2029 (zie "Cedoca, aanvraag derde landen" in het administratief dossier). De verzoekende partij brengt naar voor dat ze haar Griekse paspoort en verblijfsvergunning heeft vernietigd.

Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien de verzoekende partij niet langer in het bezit zou zijn van haar geprinte verblijfsvergunning, blijkt hieruit dan ook niet dat ze geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben. De commissaris-generaal wijst erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan of gestolen.

De verzoekende partij wijst verder op de problemen bij het verlengen van de Griekse verblijfsvergunning. Er dient echter op gewezen dat haar verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 13 februari 2027 (cedoca, aanvraag derde landen). Er kan dan ook niet dienstig worden verwezen naar deze informatie. Waar ze stelt dat ze gelet op de huidige procedure, geen tijdig antwoord zal krijgen van de Griekse autoriteiten met betrekking tot het verlengen van haar verblijfsvergunning, kan ze niet worden gevolgd. Haar Griekse verblijfsvergunning is immers nog bijna 10 maanden geldig. Ze brengt geen concrete elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze geen tijdige verlenging van haar Griekse verblijfsvergunning zou kunnen bekomen. De Raad benadrukt dat uit de landeninformatie blijkt dat verzoekende partij de aanvraag tot verlenging van haar ADET ook reeds kan opstarten vanuit het buitenland.

De verzoekende partij stelt op de DVZ dat ze haar AFM heeft gekregen (bijkomende vragen m-status Griekenland). Dit fiscaal registratienummer geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 19). Uit objectieve informatie blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA- rapport, maart 2025, p. 21: "the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed"). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien de verblijfsvergunning van de verzoekende partij nog geldig is tot en met 13 februari 2027, is haar AFM dus ook geldig tot die datum.

De verzoekende partij stelt ook dat ze haar AMKA heeft gekregen (bijkomende vragen m-status Griekenland). In de mate dat ze zou aanvoeren dat ze niet in staat zou zijn om deze te activeren bij een terugkeer naar Griekenland waardoor ze geen toegang zou hebben tot medische zorgen, kan ze niet worden gevolgd. Uit de objectieve landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt vooreerst dat ze in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van haar AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medische centrum gaat: "If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription" ("UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare" beschikbaar op: https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare; "Verslag feitenonderzoek" van september 2024, p. 49, 50-51)." Uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier, blijkt verder dat er geen actieve AMKA nodig is om toegang te hebben tot de arbeidsmarkt. De verzoekende partij brengt dan ook geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze niet in staat is om haar AMKA in Griekenland te bekomen/activeren.

Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. De verzoekende partij had geen enkele intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. De verzoekende partij heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 december 2023 en werd erkend als vluchteling op 14 februari 2024 (cedoca, aanvraag derde landen). Ze verklaart haar Griekse verblijfsvergunning te hebben gekregen vier maanden na haar aanvraag (NPO, p.9). Dit wil zeggen dat ze haar Griekse verblijfsvergunning ten vroegste heeft gekregen op 22 april 2024. Ze heeft Griekenland verlaten op 13 november 2024 (verklaring dvz, vraag 33). Ze heeft dus slechts 7 maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland verbleven. Uit een verblijf van een dergelijke periode kan de verzoekende partij onmogelijk haar conclusies trekken omtrent de mogelijkheden tot huisvesting, tewerkstelling, toegang tot taallessen en toegang tot medische zorgen in Griekenland. Wat betreft haar toegang tot huisvesting blijkt uit haar verklaringen bovendien dat ze steeds in staat was om huisvesting te bekomen in Griekenland. Zo heeft ze eerst 4 maanden in het opvangcentrum in Griekenland verbleven, daarna heeft ze een paar dagen op straat verbleven waarna ze twee maanden bij haar broer heeft verbleven

(NPO, p.7-8). Na het verblijf bij haar broer is ze naar Kreta vertrokken waar ze in een gemeenschappelijke woning heeft verbleven (NPO, p.7-8). Voor haar vertrek naar België heeft ze nog twee dagen in een hotel in Athene verbleven (NPO, p.7-8). Uit deze elementen blijkt dat ze wel degelijk in staat was om steeds huisvesting te vinden in Griekenland. Indien ze niet tevreden was met deze woning toont ze niet enige inspanning te hebben geleverd om andere huisvesting te vinden. Haar inspanningen beperkten zich tot het vragen aan een vriend van haar broer maar ze is nooit naar een immokantoor geweest noch heeft ze financiële hulp proberen vinden bij de Griekse overheid (NPO, p.12). Hieruit blijkt dus niet dat ze de nodige inspanningen heeft geleverd om duurzame huisvesting te vinden. Wat betreft haar tewerkstelling, verklaart ze slechts 10 dagen te hebben gewerkt in Griekenland (NPO, p.5). Uit haar verklaringen blijkt echter niet dat ze de nodige stappen heeft gezet om tewerkstelling te bekomen. Zo beperkten haar stappen zich tot eenmalig naar een interimkantoor te gaan en werk te proberen vinden via facebook (NPO, p.12). Hieruit blijkt niet dat ze doorgedreven inspanningen heeft geleverd om werk te vinden in Griekenland. Uit haar verklaringen kan ook niet blijken dat ze enige stappen heeft gezet om haar integratie in Griekenland te bevorderen of haar kansen op de arbeidsmarkt te vergroten door er bijvoorbeeld Grieks te leren. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat ze hiervoor enige inspanning heeft geleverd. Tenslotte brengt ze ook geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat ze geen toegang had tot medische zorgen of dat haar deze toegang moedwillig werd ontzegd. Zo werd ze medisch behandeld in het opvangcentrum, kreeg ze na het verlaten van het opvangcentrum medicatie van Palestijnse artsen en was ze in staat op medicatie te kopen met haar eigen geld (NPO, p.11). Hieruit kan dus niet blijken dat ze geen toegang had tot medische zorgen in Griekenland.

Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Waar ze verwijst naar de slechte omstandigheden in het opvangcentrum, dient in navolging van de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat deze problemen plaatsvonden op een bepaalde tijd, plaats en in een bepaalde context toen ze nog een verzoeker om internationale bescherming was. Daar ze op heden een begunstigde van internationale bescherming is, zijn de problemen niet langer representatief voor haar omdat aan deze status de nodige rechten en voordelen verbonden zijn. Het is de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om deze rechten af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming heeft gegeven.

Waar de verzoekende partij stelt ook niet te zijn uitbetaald door een werkgever (NPO, p.5), kan deze behandeling niet beschouwd worden als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien brengt ze ook geen concrete elementen bij waarmee ze aantoont dat zij

hiervoor geen beroep kon doen op de bescherming van de Griekse overheden, of dat deze niet langer effectief of doeltreffend is.

De verzoekende partij maakt op algemene wijze gewag van discriminatie en racisme, echter hieruit kan evenmin blijken dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Hier dient aan te worden toegevoegd dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet verklaart geen problemen te hebben gehad met Griekse burgers of de Griekse overheid (NPO, p.14).

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift en aanvullende nota verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient ze er op gewezen dat de Continentale en Belgische rechtsorde geen precedentenwerking kent waardoor deze verwijzingen niet dienstig zijn.

De verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypotheses zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te

zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

9. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (*cf*. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:
"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 16 juli 2026 staat het volgende vermeld:

"*De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.*
De raadsvrouw van de verzoekende partij legt ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, een aanvullende nota neer.
Zij wenst te benadrukken dat de situatie van statushouders in Griekenland problematisch blijft. De verzoekende partij heeft bij haar persoonlijk onderhoud zeer gedetailleerd verteld over haar moeilijkheden in Griekenland, o.a. op vlak van huisvesting en uitbuiting op de arbeidsmarkt. Ze is sinds 2024 in België en werd in het begin van 2024 erkend als vluchteling in Griekenland. Haar situatie gaat alleen maar verergeren bij terugkeer: haar verblijfstitel zal binnenkort vervallen. De raadsvrouw vraagt om rekening te houden met het RSA-verslag en de aanvullende nota. Er zijn problemen bij het verlengen van de ADET. Vernieuwingsaanvragen duren steeds langer, o.a. omdat steeds meer statushouders worden teruggestuurd naar Griekenland. De situatie was in 2024 al onhoudbaar, bij een terugkeer zal de situatie alleen maar verergeren.
De verzoekende partij zelf zegt dat zij genoodzaakt was om Griekenland te verlaten: zij had er geen werk, geen woning en werd er door bepaalde mensen bedreigd. Daarom is ze naar België gekomen, ze was echt verplicht om Griekenland te verlaten. Ze is de enige ondersteuner van haar gezin in Gaza. Hier werkt ze zodat ze hen kan ondersteunen. Moest ze in Griekenland gebleven zijn, had ze hen niet financieel kunnen ondersteunen. Haar gezin is dakloos, zij hebben geen woning meer in Gaza. Zij hebben niks. De verzoekende partij heeft een broer die ook in Griekenland verbleef, maar hij is daar niet meer. Hij moest ook Griekenland verlaten. Alles wat de verzoekende partij zoekt, is veiligheid en stabiliteit."

4.1. Verzoeker legt ter terechtzitting, overeenkomstig oud artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota bevat rapporten met betrekking tot de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en met betrekking tot de algemene situatie in Gaza.

5. Verzoeker brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij de aanvullende nota aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 19 mei 2026.

5.1. De Raad onderstreept vooreerst dat artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de wijziging door de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, ongewijzigd gebleven.

5.2. Verzoeker gaat in zijn aanvullende nota nog in op meer recente algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie in Griekenland, doch de Raad moet opmerken dat verzoeker hiermee geen informatie aanreikt die toelaat te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en de verdere individuele beoordeling, die *in casu* werd toegepast, niet meer nodig is. Dit blijkt evenmin uit de arresten van de Verenigde Kamers. De rapporten kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen gronden.

5.3. In de beschikking van 19 mei 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoont dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) zijn Griekse verblijfsvergunning is nog geldig tot en met 13 februari 2027, (ii) zijn Grieks paspoort is nog geldig tot en met 21 maart 2029, (iii) verzoeker heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak, (iv) hij heeft slechts zeven maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland verbleven, (v) hij was steeds in staat om huisvesting te vinden in Griekenland, maar heeft ook geen moeite gedaan om duurzame huisvesting in Griekenland te vinden, (vi) hij heeft niet de nodige stappen gezet om tewerkstelling in Griekenland te bekomen, (vii) hij heeft geen Grieks proberen leren tijdens zijn verblijf in Griekenland en (viii) hij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij geen toegang had tot medische zorgen of dat hem deze medische zorgen moedwillig werden ontzegd.

5.4. Ter terechtzitting en in de aanvullende nota wijst verzoeker op de problemen die begunstigden van internationale bescherming hebben bij het verlengen van hun Griekse verblijfsvergunning. Hier dient in de eerste plaats te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk nog over een geldige verblijfsvergunning beschikt. Zijn Griekse verblijfsvergunning is immers nog geldig tot en met 13 februari 2027. Uit de objectieve landeninformatie die door verzoeker wordt toegevoegd door middel van een aanvullende nota blijkt inderdaad dat de verlenging van een Griekse verblijfsvergunning ernstige vertraging kan oplopen. Uit de landeninformatie blijkt echter ook dat de procedure voor het verlengen van de Griekse verblijfsvergunning kan worden opgestart langs digitale weg ("*Country Report: Greece. Update 2024"*, AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236). Verzoeker kon en kan bijgevolg in tussentijd en voor het verstrijken van zijn ADET al tijdig stappen zetten, al dan niet met hulp van anderen zoals zijn advocaat in België, om zich hierover terdege te informeren alsook zelf actief en tijdig concrete inspanningen te leveren om de verlenging van zijn ADET te bewerkstelligen en te bespoedigen. Uit niets blijkt dat dit voor hem niet mogelijk is en verzoeker toont niet *in concreto* aan dat hij zijn ADET in de toekomst niet zal kunnen laten verlengen. Verder wijst de Raad er nog op dat verzoeker in Griekenland al een asielprocedure heeft doorlopen, een beschermingsstatus heeft gekregen, een geldige ADET alsook een Grieks paspoort heeft verkregen en dus contact heeft gehad met de Griekse autoriteiten, zodat enige basiskennis met betrekking tot de Griekse administratie kan worden verondersteld.

5.5. Verzoeker beperkt zich ter terechtzitting voornamelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen omtrent zijn verblijf in Griekenland. Zo wijst hij op de moeilijkheden in Griekenland betreffende het vinden van huisvesting en over uitbuiting op de arbeidsmarkt. Dit doet echter geen afbreuk aan de in de beschikking opgenomen grond, waar werd vastgesteld dat verzoeker slechts beperkte inspanningen heeft geleverd om huisvesting en tewerkstelling te vinden. Door zijn eerder afgelegde verklaringen eenvoudig te herhalen, kan hij geen afbreuk doen aan wat hierover in de beschikking werd vastgesteld. Ter terechtzitting stelt verzoeker ook dat hij naar België moest komen om zijn gezin in Gaza te ondersteunen. Hoewel de Raad de moeilijke situatie waarin verzoekers gezin verkeert betreurt en begrip heeft voor verzoekers wens om hen zo veel mogelijk financieel te steunen, doet deze omstandigheid geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet de van hem te verwachten inspanningen heeft geleverd om te trachten een duurzaam bestaan in Griekenland

uit te bouwen. Waar hij stelt dat zijn broer niet langer in Griekenland verblijft, toont verzoeker niet aan dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om zelfstandig een leven op te bouwen in Griekenland.

5.6. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is zijn verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza en zijn betoog hieromtrent tijdens de terechtzitting niet dienstig.

5.7. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 19 mei 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker op heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
S. VANDEVORST,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
S. VANDEVORST	N. DENIES